

лиятъ дворъ бѣше посѣянъ съ тѣхъ — единственитѣ признаци отъ култура, които тукъ срѣщна! Прѣдъ него стоеше прѣвѣрнатиятъ въ развалини замъкъ, съ зѣйущи прозрачни отвѣрстия и съ разпукнати стѣни. Около основитѣ се издигаше, израстнала по-голѣма, една естествено образувана ограда отъ срутени стѣни, тухли и мазилка. Прѣчкитѣ на високия балконъ се бѣха обърнали на непроходимъ зеленъ гжсталакъ.

Срѣдъ зеленината висѣше една бѣла дѣсчица съ надписъ, направенъ отъ бацината му рѣка:

„Прѣдпазливо. Не бива да се минава“.

Той се разтрепера, когато видѣ подиръ шестъ години тоя пръвъ признакъ отъ живота на оня човѣкъ, комуто той дължеше живота си и когото идѣше да погребее.

Подиръ нѣколко минути той не стои прѣдъ неговия трупъ.

Но кждѣ ще го наѣтри? Кждѣ живѣше при живѣ? Въ всичкитѣ тие развалини не можеше да се забѣлѣжи нито признакъ отъ врата или прозорець; нѣмаше никаква слѣда отъ човѣшко жилище.

Той възви и обиколи бавно цѣлия фасадъ на замъка, покрай разрушенитѣ кули, изправени отъ двѣтѣ страни на стѣната при входната врата и оживѣли отново подъ бръшляна, който разстилаше надъ тѣхъ тъмния покровъ на тихата тжга. Прѣдъ него се виждаше прѣзъ тѣсния кръгъ наръктъ съ своитѣ гигантски дървета и съ гжстия си непроходимъ храсталакъ. Изведнѣжъ, на триесетъ крачки далечъ отъ себе си той съгледа въ ливадката, кждѣто нѣкога се издигаше за хубость статуята на Диана — нейнитѣ остатъци сега се ровѣха тукъ — една стройна, здрава жена съ завити, черни коси, облѣчена само въ блуза и червена вълнена фуста съ лопата въ рѣка. Тя копаеше земята съ енергически удари.

Той се приближи до нея. Тя копаеше и не го забѣлѣзваше. Босиятъ ѝ кракъ равномерно се спираше на край